

PROFESOR RUDOLF EGGER

S-a stins din viață, la 7 mai 1969, în vîrstă de 87 de ani, un mare profesor și neîntrecut om de știință, istoric și epigrafist, RUDOLF EGGER.

Elev al celebrului învățat Eugen Bonmann de la Viena, regretatul dispărut dintre noi a urmat și continuat școala maestrului său, promovînd știința antichității și formînd el însuși o pleiadă de vrednici urmași în domeniul istoriei, arheologiei și epigrafiei romane. Profund cunoscător al filologiei clasice pe care a studiat-o cu teamei în sensul cel mai bun al cuvîntului, pentru istoricul, epigrafistul și arheologul vienez lumea romană era un cîmp în care se putea orienta cu o siguranță deplină, servind ca îndrumător excelent și pentru alții. Așa se explică și atît de bogatele lui rezultate obținute fie prin cercetările numeroase pe teren, pe șantierele arheologice, modele și școală pentru generații de viitori arheologi, fie prin tălmăcirea măiastră a dificilelor inscripții și mai ales a quasi indescifrabilelor însemnări scrise de mulțimea oamenilor simpli pe vase, pe unelte sau pe pereții clădirilor. Datorită acestor neprețuite calități și neobositelor sale strădanii, o lume necunoscută a Imperiului roman și îndeosebi a provinciilor dunărene a fost scoasă la iveală: aceea a maselor de producători, a meșteșugarilor, a vieții de toate zilele, lumea reală, vie a imensei societăți romane. Cu o rară pasiune și competență a urmărit prof. R. Egger mersul romanizării în regiunile de la nordul Alpilor, răs-pîndirea creștinismului în aceste părți ca și prelungirea continuității de limbă și cultură latină pînă în plin ev mediu. Înșirarea titlurilor lucrărilor marelui dascăl — numeroase și importante — nu ar putea să dezvăluie nici pe departe imensa operă realizată de cel pe care îl deplîngem. Titlurile pe care le-a avut în cursul vieții (profesor universitar, membru al Academiei de Științe austriece și al altor Academii streine etc., etc.) depun doar mărturie de prețuirea care i s-a dat de cele mai competente foruri ale vieții științifice naționale și internaționale. În schimb nu poate fi ocolită influența pe care a exercitat-o maestrul asupra elevilor și chiar colegilor săi de meserie. Printre elevii săi — în înțelesul larg, dar real, al cuvîntului — se numără nu numai austrieci, ci și o serie de specialiști din țări străine, îndeosebi din țările sud-estului european (pe care le-a colindat în repetate rînduri), inclusiv România. Nu cred că există vreun cultivator al epigrafiei latine care să nu se fi îndreptat în probleme grele de descifrat vreo inscripție sau de interpretare a textului la cunoștințele uimitor de vaste ale profesorului vienez. Și nu fără un maximum de folos căci „magistrul“ se arăta întotdeauna darnic și generos, bucurîndu-se sincer de rezultatele obținute de acești perpetui consultanți ai săi.

Aducîndu-ne aminte și neuitînd sollicitudinea și încurajările lui binevoitoare, ne asociem și noi la doliul care a cuprins pe conaționali lui, la trista veste a morții celuiia pe care nu demult îl văzuserăm vioi, într-o activitate creatoare ce ne părea nepuizabilă.

C. DAICOVICIU